

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: *Kridy Gyula*
Cím: *Reszt — in Peszt*

Forrás: *Magyarország*

Pyp.
(Hely)

1920 IV/18
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy *308*

Hely

Idő *"1920"*

Személy

Helyszám

308

Budapesti Könyvtári Társulás Budapesti Könyvtára 1919

„Reszt — in Peszt”

Lóverseny tavasszal. Bár nem az igazi futtatás, amelyet grófok, sörgyárosok, bankárok tartának egykor a Thököly-uton, csak trapp-verseny, bécsi kupecsek, pesti hentesek, emeritált fiákeresok és zsidó bérlők versengése, ahová mulatóban tettek az élre egy-két gróft, báról: mégis itt látni mostanában a pesti divatot, a lóverseny rajongói, üzletesei és szélhámosai felkelnek betegágyukból, hogy hosszú idő multával a pesti gyepen, a pesti porban láthassák a paripák játékos futását.

Ezen a csütörtöki délutánon, amikor az alföldi vasuti vonal mentén rogyadoztak a deszkák az embertömeg alatt és a porban végigmentek térdigérő szoknyáskában azok a nők, akikről már azt hittük, hogy régen öreg-asszonyok, templomban vagy templom előtt állnak: én a döglött cserebogárra gondoltam, amelyet valamikor kis villamosgéppel galvanizáltam, hogy a halott bogár ismét megrázza csápjait, lábait.

Öreg urak csalódása, akik első szerelmük képében boglyakemencét, vagy aszalt szilvát látnak viszont, — hadifogolynak kiabrándulása, aki távol hazájától, szülővárosától arról minden gyönyörűt, andalító gondolt, — a sport-barátok délibábjának szertefoszlása ez a lófuttatás. A szakemberekre tartozik annak megítélése, hogy helyesen feleltek-e a lovak ez első vizsgán; én csak, mint afféle mindenrová

elvetődő pesti lakos az életet és embereket nézegettem; az emlékezet aranyszelencéjébe fiatalon és kedvesen eltett ismerősöket kerestem; boldog arcukat kutattam a „rég” Pest aranykorának; fogatokat vártam a Stefánián, amelyek a hajdani tavaszokon a boldogság és divat hírnökei voltak; a tavaszi lóversenyek kedves és gyönyörű mámorai zamatját óhajtottam volna megízlelni; friss és finom ruházatokat, ujonnan festett fiákereket, vasalt arccokat, bugyborékoló hangokat, gondtalan vidékieket, császár-kalapos bécsiéket, pesti aranyifjakat kerestem, akiket megszoktunk találni az első tavaszi versenynapon; nőket, akik után megfordultunk egykor a városligeti pályán. — Sajnálattal jelentem, hogy a régi Pest eltűnt, a tegnapi tavasz többé fel nem lelhető, vak harmónikások gyász-zenéje siránkozik az út mentén a régi gavallérok és dármák emléken, durván festett női arcok keservükben megráncosodnak az egykori párisi arcfestékek után és a vállalkozó ifjak, akik egykor oly hetykén és kihívóan lejtettek a mezőn, mint megannyi római világból itt maradt Priapusok, jelenleg a madárijesztőktől tanulják a divatot és a jömodort, a bécsiék otthon felejtették pepita-nadrágjaikat, kis karimájú kalappaikat, a helybeli gavallérok kalapjai pedig még mindig ahhoz a hátsó baloldali gyürődéshez vannak szoktatva, amely a háboru előtt volt divat Siófokon; ha az a két-három parkett-lános és női-szerencsefi nem

mentené meg a helyzetet, azt hihetnénk, hogy a szabók többé nem tudnak új ruhát varrni Pesten.

A régi urak és asszonyok, akiknek látára tavaszi versenynapokon felvidámult az Andrássy-ut kocsikorzója, kedvet kapott az életunt, öltözködni és viselkedni tanult a masamód, — akik mint az élet fénylő, csabos arcképei foglaltak helyet az ábrándozó pestiek albumában: bevonultak Magyar Elek könyvébe, (a Pesti Historiákba), ahol a lapok között úgy találkozunk velük, mint boldog ifjuságunk leprésett gyöngyvirágaival az emlékkönyvben, vagy mint andalgó álmoképekkel, amelyeket az öregebb pestiek karoszékeikben elvonulni látnak szendergésükben, miközben a falon megszólal a zenélő-óra. (Szív fájdalom ezt a könyvet forgatni tavaszi versenyek idején. Szinte Rip megdöbbenésével nézünk a tükörbe, a mostanság körülöttünk nyüzsgő pesti életbe. Milyen legenda az, hogy egykor Pest Európa egyik legszebb városa volt, — mily mesemondás ez az elmúlt tavaszok örömeiről, dalairól? Nem az obsitos regél itt dicsőségéről, amidőn a trónusra ült? Nem egy álmodozó memoár-író fest tünde színeket ifjuságról? — Pedig úgy volt minden, ahogyan ez a könyv mondja Tóth Bélás alaposággal és Eötvös Károlyos elbeszélő kedvével. Mi még láttuk a régi pesti hősöket a gyepen is, a Stefánián harsogó déli szél meglobogtatta az asszonyok tengerzöld uszályát; de ők, e mai szegények már

csak könyvben olvashatnak róluk . . .)

Bajusza már csak Senyey kegyelmes ur-
nak van a hajtók között, — mintha egyedül
jött volna át kétkerekűjén a múlt századból,
amikor csak a pincérek, inasok, zsokék bo-
rotválták az arcukat, az urak bajuszt (sőt
szakállt is) viseltek, mint Keleten. A bécsi
humor, amely egykor a lóhajtókkal, a
Krieau-beli kávéházak alakjaival, tarka-
barka nőszemélyeivel trapp-versenyek idején
„lejött“ Pestre és teli szájjal harsogott a tri-
bünön: az idén alig hangzik fel cirkuszi ked-
vével. Elegen vagyunk itt Pesten ordináre
emberek, nem férnek már be a páholyokba
az osztrák Sánik. A pénzkiadó bódéknál a
letört játékos nem káromkodik őszinte bécsi
gyűlölködéssel, hogy: „Reszt — in Peszt“;
— telivér budapesti zsargón hangzik a tö-
megben, mintha a diskurálást mindenki a
„jergli“-ben tanulta volna. A nők, szegények,
mint a papagályok ismétlik a férfiakról ta-
nult szavakat és ne csodálkozz, pajtás, ha
az istennőnek látszó sportlady olyan nyelven
szólít meg, amelyet régebbi időben csak a
főkapitány detektívjei értettek.

Krúdy Gyula.